

Fundació pedrola

Fragments de l'obra *Infant dels grans* (1952)

“No necessita fer pregons ni escriure quartilles per dir que és feliç o que quelcom li fa tristor . Sempre és clara, no hi ha dubte.

“Les coses ben mirades, ara aquesta noia és tan petita que encara mereix el nom de joguina. Com és avui, ja no ho serà mai més. Es farà una persona adulta, farà creixença d'ase, perquè posarà gravetat. No serà còmica com aquesta d' ara, serà tràgica. S'angoixa l' home per tot aquest treball que es fa amb ajuda de les hores. Créixer, pensar, de sobte tot això li sobra. Perquè tot això, entre altres coses, significa arrelar.

Quan ella tingui vint anys, tots els que vivim, però no tots; podem ser vius encara; tots els que vivim, però no tots, podem ser morts des de fa temps; tots els que vivim, no tots però, podem ser vius i viure llarg temps encara; tots els que som vius, no tots però, podem ésser morts acabats de morir; tots els que vivim, però no tots, podem viure encara i saber que vivim; tots els que vivim, però no tots, podem ésser morts sense saber que ens hem mort; tots els que vivim, no tots però, podem viure encara i ignorar que vivim; tots els que som vius encara, no tots però, podem haver mort i saber que hem mort; tots els que vivim, però no tots, podem saber que vivim per ésser morts un dia...”